

Sygn. akt I C 1711/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. J. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda S. J. (1) kwotę 2.747,73 zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści siedem złotych i siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 21 lutego 2011 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda S. J. (1) kwotę 717,- zł (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600,- zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: I C 1711/14 upr

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 21 lutego 2014 roku (data nadania- k.33) powód S. J. (1) – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika r. pr. S. J. (2) (pełnomocnictwo – k. 8) wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2.747,73 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2011 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona powodowa podała, iż w dniu 23 stycznia 2011 r. uległ uszkodzeniu samochód należący do powoda. Samochód był ubezpieczony na podstawie umowy autocasco zawartej między powodem a pozwanym. Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za powstałą szkodę, ale wypłacił jedynie część kwoty odszkodowania stanowiącą równowartość szkody netto, tj. bez podatku Vat. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 32**)

W dniu 13 marca 2014 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał, aby pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. zapłacił powodowi S. J. (1) kwotę 2.747,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 625 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (**nakaz zapłaty – k. 34**)

W sprzeciwie od ww. nakazu zapłaty złożonym w dniu 7 kwietnia 2014 r. (data stempla pocztowego) pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika r. pr. M. N. (pełnomocnictwo – k. 41) - wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że wypłata powodowi odszkodowania nastąpiła na postawie sporządzonego kosztorysu oraz zgodnie z § 22 ust. 7 wiążących strony Ogólnych Warunków Ubezpieczenia autocasco ustalonych uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 11 marca 2010 roku ze zmianami ustalonymi uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 08 listopada 2010 roku. (**sprzeciw z załącznikami – k. 37-60**)

Pismem złożonym w dniu 28 maja 2014 r. (data prezentaty) powód odniósł się zarzutów podniesionych w sprzeciwie pozwanego (**pismo – k. 64-66**).

Na rozprawie w dniu 10 października 2014 roku stawił się pełnomocnik powoda, zaś nie stawił się pełnomocnik pozwanego prawidłowo zawiadomiony (**protokół- k. 76**).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. J. (1) jest właścicielem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...). (**bezsporne**).

W dniu 22 stycznia 2011 roku S. J. (1) zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia autocasco wyżej wymienionego auta. Umowa ubezpieczenia autocasco obejmowała okres od dnia 22 stycznia 2011 roku do dnia 21 stycznia 2012 roku. Suma ubezpieczenia została ustalona na kwotę 31.700 złotych brutto. Integralną częścią umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy zatwierdzone uchwałą Zarządu (...) Spółki Akcyjnej nr (...) z dnia 11 marca 2010 r. (zwane dalej: „OWU”) (**bezsporne, Polisa seria (...) –k. 10-14, OWU - k.18-33**).

S. J. (1) zgłosił (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej (...)) szkodę majątkową polegającą na uszkodzeniu jego samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) w dniu 23 stycznia 2011 r. Zgłoszenie zostało zarejestrowane pod numerem (...) i po zakończeniu postępowania likwidacyjnego S. J. (1) otrzymał kwotę 11.946,64 zł. (**bezsporne, zawiadomienie - k.17, potwierdzenie przelewu k-18**).

Koszt naprawy samochodu S. J. (1) wynosi 14.694,37 zł. (11.946,64 zł netto+ 23% vat) (**bezsporne, kosztorys sporządzony przez (...) zaakceptowany przez powoda– k. 14-16**).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, ich autentyczność nie budzi wątpliwości, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości, w tym co do ich rzetelności i autentyczności. Sąd oparł się również na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 K.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów. Wskazać należy, że zarówno zaistnienie zdarzenia, odpowiedzialność pozwanego, wypłata określonej kwoty z tytułu odszkodowania, zakres uszkodzeń pojazdu powoda oraz kosztów zamiennych części nie był między stronami sporny.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z brzmieniem art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie zaś z treścią art. 805 § 2 pkt. 1 k.c. świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie

przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Stosownie do art. 805 § 4 k.c. przepisy art. 385¹-385³ k.c. stosuje się odpowiednio, jeżeli ubezpieczającym jest osoba fizyczna zawierająca umowę związaną bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. (§ 2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. (§ 3).

Stosownie do treści art. 22¹k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował powstania szkody w majątku powoda. Kwestionował natomiast wysokość należnemu powodowi odszkodowania, wskazując, że odpowiada jedynie do wartości netto szkody oraz podnosił, że zgodnie z art. 824¹ § 1 k.c. suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z § 20 ust. 3 OWU łączących strony, jeżeli suma ubezpieczenia odpowiada wartości pojazdu brutto, przy ustaleniu wysokości odszkodowania uwzględnia się podatek Vat z zastrzeżeniem § 22 ust.7. Jeżeli suma ubezpieczenia odpowiada wartości pojazdu netto, przy ustaleniu wysokości odszkodowania nie uwzględnia się podatku Vat.

Paragraf 22 ust. 7 OWU przewidywał, że na życzenie ubezpieczonego wysokość odszkodowania może zostać ustalona na podstawie wyceny sporządzonej przez (...) S.A. według zasad zawartych w systemie A. lub E. bez podatku Vat, z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu;
- 2) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) S.A. w oparciu o średnie ceny usług na terenie działalności jednostki organizacyjnej (...) S.A. likwidującej szkodę;
- 3) cen części zamiennych zawartych w systemie A. lub E., ustalonych według wariantu optymalnego;
- 4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A. lub E..

Kwestią sporną, kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie czy art. 22 ust 7 OWU jest wiążący dla stron. Decydujące znaczenie miała w tej kwestii zawarcie umowy ubezpieczenia autocasco przez ubezpieczającego - S. J. (1) jako konsumenta tj. osoby fizycznej dokonującej czynności prawnej (zawierającej umowę) nie związaną bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Jednocześnie w pozwie powód podnosił fakt, że treść art. 22 ust. 7 OWU nie została uzgodniona z nim uzgodniona indywidualnie narusza jego prawa jako konsumenta oraz została wpisana do rejestru klauzul abuzywnych (niedozwolonych klauzul umownych).

Stosownie do treści art. 385¹ § 4 k.c. ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Pozwany w toku procesu skutecznie nie wykazał, aby postanowienia art. 22 ust. 7 OWU zostały uzgodnione indywidualnie z powodem. Wobec powyższego wskazane postanowienie nie wiąże konsumenta, strony zaś związane są umową w pozostałym zakresie. (art. 385¹ § 2 k.c.).

Sąd podziela w pełni w tym zakresie stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku w tożsamej sprawie o sygn. II Ca 553/13, który wskazał, że: „Z § 22 ust. 7 OWU autocasco wynika, że <<na życzenie ubezpieczonego wysokość odszkodowania może zostać ustalona na podstawie wyceny sporządzonej przez (...) S.A. według zasad zawartych w systemie A. lub E. bez podatku VAT, z zastosowaniem (...)>>. W ocenie Sądu zapis ten kształtuje prawa powoda jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Przepis ten nie odpowiada zasadom równowagi kontraktowej, kształtując prawa konsumenta w dysproporcji do jego obowiązków. Jak wskazuje się w orzecznictwie w stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, będą uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami.”

Trafny jest w ocenie tutejszego Sądu jest pogląd wyrażony w ww. wyroku, że: „(...) ustalenie sumy ubezpieczenia w kwocie brutto (czyli z uwzględnieniem podatku VAT) w decydujący sposób wpływa na wysokość składki, do której uiszczenia jest zobowiązany ubezpieczający. Suma ubezpieczenia i wysokość składki pozostają ze sobą w ścisłym powiązaniu, pierwsza z tych wartości rzutuje na drugą z nich. Dlatego też nie można tych czynników rozdzielać (...). (...) ustalenie wysokości sumy ubezpieczenia w kwocie brutto (z uwzględnieniem podatku VAT) i obowiązek uiszczenia składki proporcjonalnej do tej wysokości winny rzutować na ustalenie wysokości odszkodowania również w kwocie brutto czyli także z uwzględnieniem podatku VAT. W innym przypadku występowałby stan dysproporcji obowiązków ubezpieczonego do jego uprawnień. Wbrew stanowisku pozwanego suma ubezpieczenia wpływa też na wysokość odszkodowania – odszkodowanie ma wszak obejmować pełną szkodę, przy czym jego wysokość nie może przewyższać sumy ubezpieczenia. Stanowiąc górną granicę odpowiedzialności rozumianą jako najwyższą kwotę świadczenia w razie zajścia określonego zdarzenia, suma ubezpieczenia limituje w istotny sposób odpowiedzialność ubezpieczyciela.”

Na gruncie powyższego Sąd zważył, że zgodnie z § 20 ust. 2 OWU zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., doznaje jedynie ograniczenia, w zakresie którym odszkodowanie nie może być wyższe niż suma ubezpieczenia. Zawierając umowę ubezpieczenia AC (autocasco), określając wzajemne zobowiązania strony ustaliły górną granicę odpowiedzialności pozwanego na sumę 31.700 złotych (k.10-11). Łączna wartość odszkodowania mieści się w tej sumie.

Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania.

Wyjątkiem od powyższej zasady może mieć miejsce w sytuacji, gdy poszkodowany jest podatnikiem podatku VAT. W niniejszej sprawie powód konsekwentnie wskazywał, że nie jest podatnikiem podatku VAT, a okoliczności tej nie kwestionował pozwany. Powód nie może zatem dokonać stosownego odliczenia podatku VAT.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd uznał, iż niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność strony powodowej są koszty wskazane kosztorysie pozwanego w wysokości 14.694,37 złotych, zaś pozwany jako ubezpieczyciel na podstawie umowy autocasco zobowiązany był do naprawienia szkody przez wypłatę kwoty niezbędnej do restytucji pojazdu do stanu sprzed kolizji. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił stronie powodowej kwotę 11.946,64 złotych tytułem kosztów naprawy ww. pojazdu, a w związku z tym w dalszym ciągu pozostawał zobowiązany do refundacji dalszej części kosztów naprawy. Kwota dochodzona pozwem przez powoda w wysokości 2.747,73 złote tytułem dopłaty należnego odszkodowania mieściła się w kosztach naprawy ustalonych przez pozwanego, przy uwzględnieniu kwoty, która została już wypłacona, a zatem roszczenie w tym zakresie jako mieszczące się w kosztach naprawy niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych podlegało zatem uwzględnieniu w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. W dniu 17 lutego 2011 roku pozwany przyznał powodowi, a w dniu 21 lutego 2011 roku wypłacił odszkodowanie z tytułu szkody (k.17-18). Powód domagał się odsetek od dnia 21 lutego 2011 roku. Sąd nie znalazł podstaw aby zakwestionować tak określone roszczenie powoda.

O kosztach Sądowych orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

W niniejszej sprawie Sąd w całości uwzględnił powództwo wytoczone przez S. J. (1). Dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w pozwie. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 złotych (§ 2 w zw. z § 5 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), opłata sądowa od pozwu w wysokości 100,00 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. Dlatego też Sąd orzekł, że pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 717,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

Dnia 07.11.2014 r.